

Kesätunnelmia

Kyllä kaikesta huomaa, että juhannus on takanapäin — ei tarvitse taivaan olla paljoltikaan pilvessä, kun tällainen iltahetki jo hämärtää, näin etelänpuolella, mihin yötaivaan ihmeelliset värit vain heikkoina kajastuvat, juuri ja juuri näkee auriongonlaskun jälkeen kirjoittaa. Mutta tuuli on leppoisa, yksinpä melkein pohjoistuulikin — siinä ero kesäkuun ja heinäkuun välillä!

Päivänkakkarakimppu tuossa ikkunalaudalla muistuttaa kukkaisista kedoista, joille se — lapsuuden ”papistin” — kutoo valkeita mattoja metsänreunasta metsänreunaan. Siellä niityllä, niityllä sinikellot kasvaa, kahden puolen aita . . . niinkuin kansanlaulussa sanotaan, siellä kiemurtelee hiirenherne ojanvarsilla, siellä kurkoittaise hentoinen peltolemmikki sinikukkaansa — niin ken heidät kaikki muistaakaan nimeltään! Taisi tulla kouluaikana vähän liikaa kiinnitettyä huomiota latinalaisiin nimiin, kun monesta tutustakin kasvasta saa monesti miettiä, mikähän tuon puhuttelunimi nyt oikein olikaan! Kesä alkaa olla kukkeimmillaan ja kaupunkipölyjään karisteleva viihtyy hetken pari tuoksuksilla päivänpaisteisilla niityillä ja ihmettelee Luojan töitä.

Pikkulintujen pesissä ja pöntöissä alkaa olla iloisten ”perhetapausten” aika käsillä ja monella oksalla piipittelevät vanhemmat jo riemuisan touhuissaan. Niitä viihtyy tässä Kesälänkin pihassa kymmeniä, ehkäpä aina vuodesta vuoteen yhä uudelleen palaavia, sillä aina niitä on talonväkeen kuuluvina kohdeltu ja ylimpinä ystävinä vaalittu. Niitten sirkutuksen mukaan melkein eletäänkin — sillä erotuksella vain, että ihminen tietää olevansa velvollinen käymään levolle viimeistään lintujen ensimmäisen aamulaulun kajahtaissa. Hauska niitä on puhutellakin ja udella kuulumisia. Varsinkin laulurastaan kanssa on hauska haastella tuota vanhaa tarinaa piipunostosta. — Osta piippu, osta piippu, se lurittelee naapurin nähdessään. — Paljoks’ maks’, kysyn minä ja siihen se taas virittää vastauksensa, mutta eihän siitä kaupasta oikein tahdo tulla, vaikka kuinka kauan rupattelisimme, sillä tyyristä tahtoo olla!

Kohta jo uusia pikku-ystäviä räpistelee pihapuissa ja silloin se vasta sirkutus käy, varsinkin jos sattuu varhaisena aamuhetkenä pihalle. Siellä on silloin käynnissä koko laivueen lentoharjoittelu, jota ihmisenkään ilmestyminen hetimiten ei kykene keskeyttämään. Vahinko, että jää tuo ilo nyt näkemättä! Ja silloin se koittaa naapurin Kallellekin kova puunhakkuun aika. Kalle on muuten kekseliäs poika, jota luontokin tuntuu puoltavan. Piti hänen nimitäin panna hellapuiksi tuollainen aikamoinen miehenkoruinen halkopino, mutta annappas olla, kun hän kävi pinoa tutkimaan — eikös vain ollutkin lintu tehnyt siihen pesäänsä juuri parahiksi sopivaan koloon keskelle pinoa. Minkäs’ teit, kesävieraan rauha oli pyhä ja niin piti pino jättää toistaiseksi. Kalle vielä riemuitsi mielessään ajatellessaan, ettei se lintu pesueineen siitä ehkä lähdekään ennenkuin Matti tulee kotia ja Matti on sentään isompi ja väkevempi miehenalku, niin että kyllä hän sitten pitää pinon pienemmisestä huolen. Ja niin saa Kalle istua rauhassa kiskomassa veneenpohjalleen niitä tämän lahden kuuluja ja komeita affenia!

Ei, nyt on kohta jo käsillä se linnunlaulun aika, kesäläinenkin on tämän naputuksensa jälkeen leponsa ansainnut! Ja käki se vain kukkuu . . . pohjoistaivaan satumainen väriloisto on haalistumaan päin, se näkyy noista himmenevistä männynrungoista ja aallonloiske rantakiviin kiihtyy. On kesäyö!

Kesälässä lauantain alla

P a n u.